

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/68/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120010698
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3120010698.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Milana Straku na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. júna 2024 prejednal sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ilava, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Nt/114/2020 zo dňa 15.03.2024 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/140/2009 zo dňa 05.03.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/51/2010 zo dňa 10.06.2010 bol odsúdený A. B. (ďalej aj „odsúdený“) uznáný vinným zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 219 ods. 1 Tr. zák. (v bode 1/) a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (v bode 2/), pretože

1/ dňa 01.06.2009 v čase o 20.30 hod. v Trenčíne na Sládkovičovej ulici v odľahlom mieste za predajňou mobilného operátora O2 v parčíku „pod Brezinou“ obžalovaný D. C. sotil poškodeného E. B. do skla predajne mobilného operátora O2, následkom čoho došlo u poškodeného E. B. k zraneniu - odlomeniu jeho predného horného zuba, kde vzápätí obžalovaný A. B. sotil E. B. na trávu, kde ho potom obžalovaní A. B., D. D. a D. D. kopali do celého tela, obžalovaný A. B. poškodeného E. B. pridržoval svojim kolenom na zemi a zároveň prehľadal mu oblečenie, pýtal od neho peniaze, pričom mu zo zadného vrecka nohavíc vytiahol peňaženku, z ktorej vybral hotovosť 45 € a z týchto hotovosť 10 € podal obžalovanej F. G., ktorá prezrela peňaženku a z ktorej obžalovaný A. B. tiež vytiahol platobnú kartu Maestro č. XXXXXXXXXXXXXXXXXX na meno E. B. a pýtal sa E. B. na PIN-kód, ktorý mu poškodený E. B. zo strachu povedal, potom obžalovaný A. B. odovzdal kartu obžalovaného D. D., ktorý prešiel k bankomatu UniBanky nachádzajúcom sa na H. I. J. C. a tu s predmetnou kartou vykonal 3 neoprávnené výbery, postupne v čase o 20.42 hod. sumu 50 €, v čase o 20.43 € sumu 380 € a v čase o 20.44 hod. sumu 10 €, okrem toho obžalovaný A. B. zobral E. B. mobilný telefón zn. NOKIA N 95 8GB IMKI: 355739029868464 so SIM kartou s tel. č. XXXX/XXXXXX v hodnote 450 € a podal ho obžalovanému D. D., z ktorého tento vybral baterku a schoval mobilný telefón do kríkov, poškodenému E. B. spôsobil celkovú škodu vo výške 935 €, pričom obžalovaný A. B. bol už za trestný čin lúpeže dvakrát právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest, ktorý vykonal, a to rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T 465/88 zo dňa 14.10.1988 a rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T 50/98 zo dňa 27.03.1998,

2/ dňa 16.01.2009 v čase o 20.00 hod. na ul. K. L. v C. na autobusovej zastávke pri pohostinstve „Smažienka“ fyzicky napadol H. K. tým spôsobom, že pivovou fľašou ho uderil do ľavého ucha, následne ho začal udierať do hlavy, čím poškodenému H. K. spôsobil tržnú 3-4 cm ranu na ľavom uchu (aurikule),

3 tržné rany na hlave, hrču na líci a podliatinu pod Okom, pričom zranenia si vyžiadali lekárske ošetrovanie bez práceneschopnosti,

pre ktoré trestné činy mu bol podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 188 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 47 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/101/2009 zo dňa 13.08.2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola zároveň (ako aj iným odsúdeným) uložená povinnosť (spoločne a nerozdielne) nahradiť škodu poškodenému E. B. vo výške 900,- Eur s tým, že tento poškodený bol podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom svojho nároku na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Nt/114/2020 zo dňa 15.03.2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, zahŕňiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia.

V písomných dôvodoch tejto sťažnosti prostredníctvom obhajcu uviedol aj nasledovné (citácie):

Odsúdený sa so záverom súdu prvého stupňa o nezistení podmienok na povolenie obnovy konania nestotožňuje a tento považuje za nesprávny.

K dôvodom na povolenie obnovy konania, ktoré boli po ustanovení obhajcu odsúdenému obsiahnuté v doplnení návrhu na povolenie obnovy konania podanom zo strany ustanoveného obhajcu, uviedol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia, že ide o tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté v konaní č. 6Nt/74/2019 a návrh nanovo podaný je len opakovaním takejto argumentácie, čo je dôvodom na odmietnutie návrhu na neverejnom zasadnutí podľa § 402 ods. 2 Tr. por. Tiež súd prvého stupňa k takejto argumentácii uviedol, že za protiústavnú bola vyhlásená časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. týkajúca sa povinnosti ukladať trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby. pričom pri ukladaní trestu odsúdenému v posudzovanej trestnej veci bola z tohto zákonného ustanovenia aplikovaná iba tá časť, ktorá rozhodnutím ústavného súdu za protiústavnú vyhlásená nebola a ďalšia časť tohto ustanovenia, ktorá za protiústavnú vyhlásená bola, pri ukladaní trestu odňatia slobody aplikovaná nebola, nakoľko trest (25 rokov) bol odsúdenému ukladaný nie na základe „asperačnej zásady“ (vyhlásenej za protiústavnú), ale za aplikácie zásady „trikrát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Vo zvyšnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sa súd prvého stupňa zaoberal ďalšími dôvodmi na povolenie obnovy konania prednesenými zo strany odsúdeného, ktoré tiež vyhodnotil ako neopodstatnené a také, ktoré v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je oprávnený posudzovať.

Podľa odsúdeného právna argumentácia súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k tomu, že strata účinnosti časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. (dňom 21.12.2012) nezakladá dôvod na obnovu konania, pretože pri ukladaní trestu odňatia slobody odsúdenému nebola táto časť tohto ustanovenia aplikovaná, je nesprávna. Už z výroku právoplatného odsudzujúceho rozsudku v konaní Okresného súdu Trenčín č. 3T/140/2009 vyplýva, že rozhodnutie o treste, ktorý bol odsúdenému uložený, bolo založené aj na aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorého časť neskôr v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu stratila účinnosť a preto už táto skutočnosť aj s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 zakladá dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. Vzhľadom na postup ukladaní trestu podľa právnej úpravy platnej v čase rozhodovania vo veci Okresného súdu Trenčín č. 3T/140/2009, ktorej časť neskôr po rozhodnutí ústavného súdu stratila účinnosť, je zrejmé, že celkové posúdenie všetkých okolností dôležitých pre určenie konečnej výmery trestu odňatia slobody záviselo aj od trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom a v rámci toho od upravenej dolnej hranice trestnej sadzby za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21.12.2012 (asperačnej zásady), teda tej, ktorá bola neskôr rozhodnutím ústavného súdu vyhlásená za protiústavnú a v dôsledku toho

stratila účinnosť. Preto podľa odsúdeného aj z tohto samostatného dôvodu bolo potrebné povoliť obnovu konania a vytvoriť tak pre odsúdeného podmienky pre možnosť opätovného posúdenia primeranosti trestu za aplikácie ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 21.12.2012, keďže len v prípade takého postupu dôjde k posúdeniu primeranosti trestu na základe všetkých platných a s ústavou súladných právnych noriem relevantných pre rozhodnutie o treste, a to vrátane splnenia podmienok na ukladanie trestu podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. a tam obsiahnutých možností jeho uloženia v nižšej výmere oproti trestu, aký bol obžalovanému v konaní Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/140/2009 uložený.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto odsúdený cestou ustanoveného obhajcu navrhuje, aby nadriadený súd po preskúmaní veci napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil a sám rozhodol tak, že podľa § 394 ods. 1 Tr. por. povolí obnovu konania u odsúdeného z dôvodu uvedeného v § 93 ods. 1 Zák. č. 314/2018 Z.z. v trestnej veci Okresného súdu Trenčín, vedenej pod sp. zn. 3T/140/2009 v prospech odsúdeného a zároveň podľa § 400 ods. 1 Tr. por. zruší rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 3T/140/2009-423 zo dňa 05.03.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.06.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3To/51/2010-468 zo dňa 10.06.2010 vo výroku o treste vo vzťahu k odsúdenému, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak by vzhľadom na zmenu, ku ktorej by došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného A. B. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Vykonaním aj pre svoje rozhodnutie potrebné dokazovanie (dokonca aj nad rámec toho, čo bolo pre rozhodnutie postačujúce) a vykonané dôkazy správne vyhodnotil. Správne súd prvého stupňa napokon rozhodol aj o zamietnutí aktuálne prejednávaného návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. vzhľadom k tomu, že odsúdený svoj aktuálne prejednávaný návrh odôvodnil inak ako v prípade svojho skoršieho návrhu, o ktorom bolo už skôr právoplatne rozhodnuté v konaní Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 6Nt/74/2019.

Krajský súd vo všeobecnosti dáva odsúdenému do pozornosti, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí vrátane osoby páchatel'a (výrokov o vine a treste), pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v prejednávanom prípade zistené neboli.

Zo znenia ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúceho podmienky obnovy konania vyplývajú dve základné podmienky pre povolenie obnovy konania. Prvou podmienkou je zistenie nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych. Za nové skutočnosti alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Druhou podmienkou je pravdepodobnosť (nie absolútna istota), že tieto novo zistené skutočnosti či dôkazy sú spôsobilé zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného. Obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom takéto posúdenie je výlučne úlohou o takomto návrhu rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Napokon je potrebné dodať, že v konaní o povolení obnovy konania konajúce súdy nemajú oprávnenie preskúmavať zákonnosť procesného postupu v pôvodnom konaní, čo je naopak účelom tzv. dovolania ako ďalšieho mimoriadneho opravného prostriedku (práve dovolanie „slúži“ na nápravu procesných a hmotnoprávných nedostatkov a pochybení).

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými právnymi úvahami a zákonnými podmienkami pri rozhodovaní o podanom návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania dôsledne riadil.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa krajský súd považuje návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania za nedôvodný. Súd prvého stupňa sa vysporiadal s týmto návrhom odsúdeného zákonne súladným spôsobom a svoje rozhodnutie presvedčivo a aj vyčerpávajúco odôvodnil. Súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými argumentmi odsúdeného, ktoré správne vyhodnotil tak, že v kontexte jeho úvah podrobne popísaných v napadnutom uznesení nemôžu obstáť ani viesť k inému rozhodnutiu o jeho podanom návrhu na povolenie obnovy konania.

Krajský súd dodáva, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi právnymi námietkami odsúdeného sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku.

Krajský súd vzhľadom k sťažnostným námietkam odsúdeného zdôrazňuje, že pokiaľ odsúdený poukazoval na to, že v jeho prípade bolo v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu prihladané aj na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení pred vydaním nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012, táto skutočnosť sama o sebe nemôže byť podkladom pre povolenie obnovy konania v prejednávanom prípade, keď rozhodujúcim pri uložení trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov bola pôvodne konajúcimi súdmi aplikácia ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. Zák. v znení účinnom, kedy boli trestné činy spáchané (zásada „trikrát a dost“), čomu sa inak konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach aj podrobne venovali.

So zreteľom na sťažnostné námietky odsúdeného krajský súd dodáva, že súdu, ktorý posudzuje podmienky pre povolenie obnovy konania, neprináleží hodnotiť nielen skutkové, ale i právne závery pôvodne konajúcich súdov. Taktiež akákoľvek legislatívna zmena zákona (v prospech či neprospech) nemôže byť zákonným podkladom pre povolenie obnovy konania.

Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdeným uvádzané okolnosti či dôkazy v rámci jeho aktuálne prejednávaného návrhu na povolenie obnovy konania (konkrétne poukázal len na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/32/2020 zo dňa 24.03.2021) nemôžu byť zákonným podkladom pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. tak, ako sa toho odsúdený domáhal.

V neposlednom rade krajský súd poukazuje aj na to, že odsúdený podal v pôvodnom konaní aj dovolanie, pričom dovolací súd nezistil ním namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., teda že by bol jemu uložený trest podľa zásady „trikrát a dost“ uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, alebo že by bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 28/2012 zo dňa 13.06.2012).

Odsúdený teda vo svojom návrhu neuviedol také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatela alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, čím neboli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

Krajský súd preto sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol ako nedôvodnú.

Na úplný záver krajský súd konštatuje, že neuniklo jeho pozornosti, že v napadnutom uznesení bolo uvedené nesprávne poučenie. V poučení totiž súd prvého stupňa uviedol, že „proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 (troch) dní odo dňa jeho oznámenia...“. V zmysle ustanovení § 178 ods. 1 a § 567n Tr. por. v znení účinnom od 01.07.2018 sa však sťažnosť podáva do troch pracovných dní od

oznámenia uznesenia. Toto nesprávne poučenie však nespôsobilo žiadnu ujmu na procesných právach odsúdeného, keďže svoju sťažnosť, ako už bolo konštatované vyššie, zahlásil ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia do zápisnice o verejnom zasadnutí.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.